

רע"פ 4239/14 - חמידאן שוויקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 4239/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: חמידאן שוויקי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 21.5.2014, בעפ"ג 21125-03-14, שניתן על-ידי כב' השופטים נ' בן אור; ר' יעקובי; ר' וינוגרד

בשם המבקש: עו"ד מונעם תאבת

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים נ' בן אור; ר' יעקובי; ר' וינוגרד), בעפ"ג 21125-03-14, מיום 21.5.2014, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' דותן - נשיאה), בת"פ 1351-10, מיום 10.11.2013.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של ריבוי נישואין, לפי סעיף 176 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). בית משפט השלום בחן את האפשרות להימנע מהרשעתו של המבקש בדין, אך לאחר שיישם את המבחנים שנקבעו לעניין זה בפסיקה (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב), הגיע בית המשפט לכלל מסקנה כי אין מקום להורות על כך. במסגרת גזר הדין, עמד בית משפט השלום על מדיניות הענישה המקובלת בעבירות של ריבוי נישואין, אשר על דרך הכלל, גוררת עונש מאסר לריצוי בפועל. לצד זאת שקל בית המשפט לקולה את העדרו של עבר פלילי למבקש; הודאתו בהזדמנות הראשונה; ותחילתו של הליך גירושין מאשתו הראשונה, במטרה לרפא את הפגם הקיים במצב של ריבוי נישואין. לאחר זאת, השית בית המשפט על המבקש 6 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות; וכן 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים.

3. המבקש ערער על ההחלטה להרשיעו, ועל גזר הדין, לבית המשפט המחוזי בירושלים. בית המשפט המחוזי קבע, כי נוכח מדיניות הענישה המקובלת בעבירות של ריבוי נישואין, אין מקום להתערבות בהחלטותיו של בית משפט השלום, ולפיכך נדחה הערעור.

הבקשה לרשות ערעור

4. בבקשה שלפניי, נטען על-ידי המבקש, כי בית משפט השלום לא יישם בעניינו את הוראות תיקון 113 לחוק העונשין. בנוסף, טען המבקש, כי שגה בית המשפט בכך שלא נתן את המשקל הראוי לשיקולים לקולה, ובהם הנזקים שנגרמו למבקש ולמשפחתו כתוצאה מהרשעתו בדין; לקיחת אחריות מצידו; חלופה הזמן מאז ביצוע העבירה; והעדרו של עבר פלילי למבקש. עוד נטען, בין היתר, כי נישואיו של המבקש לשתי נשים נעשתה בהסכמתן ולא גרמה להן נזק; וכי הרשעתו תפגע באפשרותו להמשיך ולעבוד כרופא, ובכך תפגע גם פרנסת משפחתו.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הבקשה נסובה סביב שאלת ההימנעות מהרשעה וסביב מידת העונש שהושת על המבקש. אשר לאפשרות להימנע מהרשעה, כבר נקבע, כי השגה על האופן שבו יושמו מבחני הלכת כתב, אין בה כשלעצמה בכדי להצדיק דיון בפני בית משפט זה "בגלגול שלישי" (רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.2014); רע"פ 1623/14 גבארה נ' מדינת ישראל (1.4.2013); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)). אשר לחומרת העונש, הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור תינתן רק במקרים של חריגה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות (רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014); רע"פ 3262/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2014); רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014)). עונשו של המבקש איננו סוטה ממדיניות הענישה בעבירות של ריבוי נישואין (ראו והשוו: רע"פ 664/11 מועד נ' מדינת ישראל (24.1.2011); רע"פ 10833/05 דבס נ' מדינת ישראל (23.11.2006)), ולפיכך דין הבקשה להידחות.

6. גם לגופו של עניין, אינני רואה אפשרות לקבל את טענותיו של המבקש. אמנם, בעניינו של המבקש מתקיימים שיקולים עמוד 2

משמעותיים לקולה, ואולם, נראה כי בית משפט השלום כבר נתן לשיקולים אלה את המשקל הראוי. בשל כך נקבע, בין היתר, כי המבקש ירצה את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, ולא מאחורי סורג ובריח. הלכה למעשה, העונש שהושת על המבקש נגזר באופן ישיר ממדיניות הענישה בעבירות של ריבוי נישואין, ומדיניות זו נועדה גם להרתיע אחרים מפני ביצוע עבירות אלה. על כך כבר עמדו הערכאות הקודמות בהחלטותיהן, ואין בידי לקבל את טענותיו של המבקש.

7. בשולי הדברים אציין, כי בעיניי יש טעם לפגם בכך שכתב האישום נגד המבקש הוגש רק בחלוף שש שנים ממועד נישואיו לאישתו השנייה, וגזר הדין ניתן רק בחלוף תשע שנים ממועד זה, חרף הודאתו של המבקש. יחד עם זאת, לא ראיתי בכך שיקול שבכוחו להטות את הכף ולהצדיק התערבות בגזר הדין, בשלב זה, וזאת בפרט מכיוון שמדובר בעבירה אשר באופיה היא עבירה "נמשכת". פגם נוסף, לכאורה, נפל בכך שבמסגרת גזר הדין לא ניתן ביטוי להוראות תיקון מס' 113 לחוק העונשין (ראו ע"פ 5806/13 מדינת ישראל נ' בן גיאת, בפסקה 16 לפסק-דין (17.6.2014)). למרות זאת, בנסיבות העניין, ומשמכלול השיקולים הרלוונטיים זכו לביטוי הולם בגזר הדין, גם בהיבט זה אינני סבור כי יש מקום להתערבות.

8. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ז בסיון התשע"ד (25.6.2014).

ש ו פ ט